

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2024. január 14.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ISTEN AKARATÁNAK ELFOGADÁSA

Énekek: 372,1; 258; 638,3; 483,8-9

Lekció: Jer 42,2-16; 43,2-3

Alapige: Jn 5,28-30

Imádkozzunk!

Édesatyánk, azzal kezdtük az éneket, hogy: „Könyörögjünk az Istennek, Szentlelkének”. Engedd meg, hogy az első szó mégsem a könyörgésé legyen, hanem a dicséretmondásé, mert méltó vagy, Urunk, hogy szívünk és szánk, egész életünk téged magasztaljon! Köszönjük, hogy újból belecso-dálkozhattunk abba, hogy nagy vagy te Isten, nagy a te hatalmad. Azt is tudjuk, hogy nagy a te irgalmad, szereteted, és nem igazságotat érvénye-sítettél a mögöttünk lévő napokban sem, hanem kegyelmed szerint csele-kedtél velünk.

Dicsőítünk, mert fenségben és dicsőségben lakozol a megtört lelkűvel és az alázatos szívűvel is. Magasztalunk, mert Jézus Krisztus összekötötte a mennyet és a földet, egyetlen közbenjárónkká lett, aki által bizalommal, hittel és reménységgel járulhatunk a kegyelem királyi székéhez.

Köszönjük, hogy könyöröghetünk hozzád, Urunk, így kérünk az igéért, amely megvidámít, életet, bátor szívet ad, és táplál minket az örök életre. Könyörögünk mindazért, ami testi-lelki életünkre nézve szükséges, hiszen

bíztatsz is bennünket: „Kérjete és adatik, keressetek és találtok, zörgetek és megnyitattik néktek!” Köszönjük, hogy mindent eléd hozhatunk, ami bánt vagy elkeserít, és hálát adhatunk mindenért, ami örömet és hálaadást fakaszt a mi szívünkben!

Kérünk, Urunk, hogy ezen az istentiszteleten is jelentsd ki magadat, akaratodat, tetszésedet nekünk! Jövel, Szentlélek Úristen, tegyél készsé bennünket arra, hogy egész valónkkal odaforduljunk mennyei Atyánk kijelentéséhez! Jézus Krisztus nevében kérünk, aki szeretett minket, és önmagát adta értünk.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a János írása szerinti evangélium 5. fejezetének 28-30. verséig olvasom ekképpen: *Jézus mondja: „Ne csodálkozzatok ezen: mert eljő az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, és kijönnek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására. Én semmit sem cselekedhetem magamtól.”*

Bizonyára többen tapasztalták a testvérek közül, hogy újév után, ha ismerősökkel találkozunk, még mindig boldog újévet kívánnak nekünk, holott már a 14. napját éljük ennek az esztendőnek. A felolvasott igék újévi igének is megfelelnek, hogy egy éven keresztül szabják meg gondolkodásunkat és utunkat. Azért ez mégsem így van, mert Isten nem egy évre előre ad nekünk útmutatást, hanem egy életre, a jövőre nézve, amit nem lehet behatárolni egy naptári évre. Hiszen a hívő ember nem csak ideig-óráig hallja és érti Isten akaratát, hanem egész életén keresztül az a vágya, hogy megértse, mit akar az Úr, és erre válaszolva elmondhassa – amit Jézus Krisztus tanított az úri imában –, hogy: „Legyen meg a te akaratod!”

Két igét olvastam, melyekben különösen előjön ez. Az egyik: Jeremiás könyvének 42. és 43. fejezete. Ezek a fejezetek arról szólnak, hogy Isten népére nagy nyomás nehezedik a babiloni fogság küszöbén a reá váró agresszió miatt. Odamennek Jeremiáshoz a vezető emberekkel együtt, és azt kéri tőle, hogy kérdezze meg az Urat, hogy elmeneküljenek-e Egyiptomba. Tíz nap múlva érkezik meg a válasz. Isten soha nem ígérte, hogy azonnal fog válaszolni. Jeremiás elmondja Isten válaszát a népnek, akik azt felelik rá: ez hazugság, ezt nem Isten mondja, Báruk izgatott fel téged, aki itt akar maradni.

Végül a nép elmegy Egyiptomba, pedig Isten gazdagon adja az ő ígéreteit, amit így olvasunk a 42. fejezet 10. versében: „Ha állandóan megmaradtok e földön, felépítlek titeket és el nem rontlak, és elplántállak titeket és ki nem gyomlállak: mert megbántam a gonoszt, amit cselekedtem

veletek.” Isten nemcsak azt mondja, hogy ne menjenek Egyiptomba, hanem azt is elmondja, hogy mi lesz, ha itt maradnak. Isten soha nem akar bizonytalanságban hagyni bennünket. Isten azt mondja, hogy ezen a földön megnyíthatja a babiloniak szívét –, mert velük is tud beszélni –, és el fogják tudni hordozni a fogságot, sőt felépíti őket. Erre a nép azt mondja, hogy: nem!

Ez a magatartás sajnos bennünket, hívő embereket is nagyon sokszor kísért. Itt az volt a kísértés, hogy előre elhatároztak valamit, de azért kikérték Isten engedélyét is. Nem kapják meg Istentől a „vízumot”, ennek ellenére úgy határoznak, hogy akkor „vízum” nélkül utaznak Egyiptomba. A hit Isten elé mindig üres lapot tesz: Uram, azt írd rá, amit akarsz! A valóság – amivel itt találkozunk – mindig egy teleírt lapot tesz Isten elé, és a végén láttamoztatni akarja Istennel. Ő igazodjon a mi akaratunkhoz! Isten fordítva gondolja: az én akaratomhoz kellene nektek igazodni! Azért, mert az tökéletes akarat, jó akarat – ezt mondja az ige. „Mind jó, amit Isten tész, szent az ő akaratja.”

A második, ami miatt a hitnek mindig igazodni kell Isten akaratához, az az, hogy mi mindig csak a jelent látjuk. Isten a jövőt is látja, ő a jövőnek az Ura, az fog történni, amit ő akar, amit ő cselekszik.

A Jelenések könyve első fejezete Jézus Krisztus felragyogtatásáról szól. Arról olvasunk, hogy mit tett az Úr Jézus az övéiért: hogyan tette őket országának polgáraivá, királyokká és papokká az Isten előtt. „Írd meg, amik voltak, és amik ezután történni fognak!” Isten azt is tudja, ami történni fog. Ő azért mond valamit, mert az tőle fog származni, ő fogja végbe vinni. Az ember azt gondolja, hogy az alapján kell döntenie, ahogy érzi, gondolja, ahogy a körülményei szorítják, ahogy halvány jövődőlátása vezetni akarja.

Volt egy kedves szolgálattelvő testvérünk, aki, mikor a templomunkat megépítettük az előző szolgálati helyemen, egy hétig evangélizált nálunk. Az volt az elvem, hogy mielőtt felszenteli az ember, szentelje fel az ige a templomot, ezért hat napon át szólt az ige a felszentelés előtt. Ott mondta el az említett testvér, hogy egyszer olyan lehetősége adódott, hogy három munkahely közül választhatott. Nem tudta, hogyan döntsön. Azt mondta: de az én Uram tudja! Ezzel a hittel állt oda Isten elé: „Akaratod nekem, mutasd meg szüntelen!” Isten, megmutatta neki, a MÁV-hoz ment dolgozni, ahol, mint alkalmazott, ingyen utazhatott, és az egész országba vihetné az evangéliumot. Több évtizeddel később örömmel emlékezett vissza, hogy milyen jól döntött Isten, és nem azt mondta, hogy ő maga milyen jól határozott akkor!

A nép már eldöntötte, hogy Egyiptomba megy, csak igazoltatni akarja döntését Istennel. A 43. fejezet 2. versében azt olvassuk: „és valamennyi

kevély férfiak, mondván Jeremiásnak”. Mert ezek a férfiak kemények voltak. Isten elé azonban csak alázattal járulhatunk, a kevélységet félre kell tenni, mert Isten az alázatosoknak ad kegyelmet, a kevélyeknek pedig ellene áll. Ezek a férfiak kevélyen járulnak Jeremiás elé, amikor a válaszáért mennek. Hogy van a mi életünkben? Nem úgy, hogy először meghozzuk a döntést, aztán mivel így illik, megkérdezzük az Urat is? A Józsué 9. fejezete arról szól, hogy a gibeoniták becsapják Izráelt. Megtörténik a szövetségkötés, majd azt olvassuk: „Az Úr tanácsát pedig nem kérték.” Van ilyen, mikor az ember nem is kéri Isten tanácsát, hanem az alapján dönt, amit lát. Ebben a történetben azt látták, hogy a tömlők el vannak szakadva, ki vannak száradva, a kenyérük penészes, messziről jöttek.

A másik: amikor az ember eldönti, hogy mit akar, de mindenáron ígét akar rá kapni. A Biblia nem azt mondja, hogy csak az ige által vezet Isten, bár bevallom, életem nagy döntései felől akkor voltam nyugodt, mikor ígét kaptam, mert arra mindig tudtam hivatkozni. Mikor az ember mindenáron ígét akar kapni, belekapaszkodik egy ígébe, ami lehet, hogy nem is vonatkozik arra az élethelyzetre, amiben van, amire nézve útmutatást szeretne kapni, de az ember belebeszéli magának, hogy az most éppen neki szól. Lehet, hogy egy ige vezet valakit, de a Szentlélek belső megerősítése és bizonyágtétele is ott kell, hogy legyen Isten vezetése során!

Isten a vele való élő kapcsolaton keresztül vezet. Ahhoz, hogy Isten kijelentse az ő akarát valaki számára, annak újjá kell születnie. Aki nem született újjá, azt nem érdekli Isten akarata. Amikor valaki új életet kezd, mint például Pál apostol a damaszkuszi úton, akkor az az első kérdése: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Addig nagyon jól tudta, hogy mit akart ő cselekedni. De az újjászületéstől kezdve nemcsak, hogy nem tudom, hanem mostantól feladom, amit én akartam tenni: ne az legyen, amit én akarok, hanem amit te!

Az 1950-es évek ébredésének volt egy vadhajtása. Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében kialakult egy rajongó közösség, amely egy asszony köré szerveződött, aki magát Isten prófétájának kiáltotta ki, és komoly lelkipásztorok is felsorakoztak mögé. Mikor valakit így istenítenek – mintha Isten maga jött volna le az ő képében –, a legjellemzőbb, hogy mindennel hozzá fordulnak: Tetszik-e az Úrnak vagy sem? A rajongók végül már a leghétköznapiabb dolgokkal is hozzáfordultak, hogy az Isten akarata-e. A mi lelkipásztorunk is ígérete alá került ennek az asszonynak. Aztán egyszer azt mondta: azt sem kérdezzük meg az Úrtól, hogy reggel bemenjünk-e a munkahelyünkre vagy nem, bevehetjük-e a gyógyszert vagy nem.

Azért hoztam példaként ezt a történetet, hogy lássák a testvérek, mennyire komoly dolog, hogy megkérdezzük-e az Urat! Itt a legrosszabb az volt, hogy egy asszonyon keresztül történt mindez. Tudjuk a Szentírásból,

hogy Jézus Krisztus érdeméért mi közvetlenül járulhatunk a kegyelem királyi székéhez, nincs közbevetett személy, aki majd elkéri Isten vezetését.

Lehet-e hallani Isten válaszát? Nem hallani kell, hanem megérteni: „Hogy megértsétek mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata!” Az érteshez pedig nagyon fontos a megtisztított lelkiismeretünk, újjászületett életünk, új emberünk, mely kapcsolatba került az élet forrásával. Ezért olvastam fel Jézus bizonyágtételét. Nekünk nem is Jeremiás korára kell figyelniük, hanem Jézusra! Mi ne attól a néptől tanuljunk, amelyik megkérdőjelezi Jeremiás szavát, hanem Jézustól tanuljunk, mert Ő a mi tanítónk, Megváltónk és Szabadítónk!

A János evangéliumában Jézus többször beszél arról, hogy Ő mit és miért cselekszik. Cselekedeteinek az az egyetlen motivációja, hogy az Atya akarata végrehajtsa: „az pedig annak akarata, aki elküldött engem.” Mikor a körülmények őt is szorítják – más lenne az akarata a Gecsemáné kertben –, akkor azt mondja: „Mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te!” Tanít bennünket arra, hogy: „Legyen meg a te akaratom, amint a mennyben, úgy a földön is!” Az angyalok seregében tökéletesen megvalósul Isten akarata, úgy itt a földön is legyen meg az ő akarata!

Jézus Krisztus kétszer beszél arról, hogy kijönnek a halottak. Az az Atya akarata, hogy: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem átment a halálból az életre.” (Jn 5,24) „Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek.” (Jn 5,25)

Szintén a János evangéliuma 5. fejezetében olvasunk a Bethesda tavi beteg meggyógyításáról. Nem tud bemenni a beteg a tóba, mindig megelőzi valaki, mert nincs embere, aki segítene neki, hogy ő menjen be először. Jézus Krisztus meggyógyítja, és utána elmondja ezt a tanítást: „Mert amint az Atya feltámasztja a halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is, akiket akar, megeleveníti.” (Jn 5,21) Nem az a fontos, hogy meggyógyította Jézus a beteg embert, hanem az, hogy életre keltette. A szabadítás nem a lábán keresztül érkezett, azon keresztül nem is érkezhetett, hiszen béna volt. A fülén keresztül érkezett a szabadítás: akik hallják az Emberfiának szabadítását, és akik meghallják, azok élnek.

Utána Jézus beszél arról, hogy: „eljő az óra, amelyekben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, és kijönnek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.” (Jn 5,28-29) Jézus előre mutat, hogy lesz idő, amikor Ő szól, és akik a koporsókban vannak, kijönnek. A 71. Zsoltárban is csodálatosan le van írva mindez. „Kijönnek, akik a jót cselekedték, az élet feltámadására.” Ha felületesen olvassuk az igét, azt hihetjük, hogy a

jó cselekedet fontos az örök élet tekintetében. Jézus nem azt mondja, hogy akik jót cselekedtek, azok kijönnek, hanem akik *a* jót cselekedték! A személyes névmás a Bibliában megfelel annak, hogy egy vagy egyedüli, tehát itt nagyon hangsúlyos, hogy akik *a* jót cselekedték. Jézus azt mondja, hogy: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Az Atyához csak egyetlen út vezet! Nem úgy van, ahogy a szinkretizmus vagy a liberalizmus vallja, hogy sok út van, csak az egyik innen indul, a másik onnan, végül mindenki ugyanoda fog megérkezni. Nem fog ugyanoda megérkezni! Jézus az út, nincs más!

Jézus elmondja a 30. versben, hogy mi a jó: „Én semmit sem cselekedhetem magamtól.” Jó az, amit Isten akar! Amit ő eldöntött, eltervezett, amit ő kivitelez, az jó! Ezt csak a hit fogja megérteni, a hitetlenség mindig ellene áll, és kevélykedik. Aki ezt nem fogadja el, az nem fogja megérteni a Szentírást, az Ószövetséget különösen nem, mert olyan sok nehezen érthető ige szerepel benne, amiről kérdezhetnénk, hogy ez miért jó. Azért jó, mert Isten mondta, nem azért, mert ésszerű. Isten nem az értelem útján akar vezetni bennünket, hanem a hit ösvényén akar hazavinni. Ha valaki nem fogadja el, hogy amit Isten mond az jó, az nem hisz. Jézus azt mondja Péternek: „Vessétek ki a hálótokat.” Péter azt válaszolja: „Mester, egész éjszaka fáradtunk és nem fogtunk semmit.” Ez a realitás. Mit mond a hit? „De a te parancsodra kivetem a hálót.” Isten akarata tekintetében Péter nem a realitás talaján állt, hanem a hitnek a szikláján. Amikor megtöltik a vedreket vízzel a kánai menyegzőn, nem tudják miért, csak azt tudják, hogy „amit mond néktek, megtegyétek.”

Mi magunktól nem tudjuk azt, hogy mi a jó, és nem tudjuk, hogy mi az Isten akarata, azt ő fogja megmondani. Ezért buzdít bennünket a vele való élő és szent közösségre, amely nem azt jelenti, hogy egy órán keresztül egy istentiszteleten bekapcsolódom a mennyei áramforrásba, hanem állandóan ebből táplálkozom, onnan veszem a hitéhez szükséges erőt.

Hulljon félre a kevélység, az ellenállás, legyünk Istennel szemben kiszolgáltatottak! Emberileg nem jó kiszolgáltatni magunkat, Istennel szemben viszont nagyon áldott dolog. Ezt jelenti az önmagam megtagadása, Isten erőinek pedig az átvétele: „Néki növekednie kell, nekem pedig alább szállanom.” (Jn 3,30) Ő tudja, mi a jó! Az élet feltámadására azok jönnek ki, mikor megnyílnak a koporsók, akik *a* jót cselekedték, akik Isten akarata szerint rendezték be az életüket.

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, köszönjük, hogy életet adó Isten vagy, örök élettel megajándékozó drága Úr. Köszönjük, hogy nemcsak megszerezted az örök életet

számunkra, hanem át is adtad nekünk, mint kegyelmi ajándékot, amiért hálás a szívünk.

Köszönjük, hogy te készíted el a körülményeket, és ha később válaszol is, meg fog jönni a válasz. Ha nehéz körülmények közé viszel bennünket, meg tudsz tartani és őrizni bennünket. Bocsásd meg, hogy mi ezek elől menekülni szeretnénk, ezért kerülünk a magunk útvesztőibe! Örökkévaló Istenünk, vezess végig, és fogd a kezünk! Adj nekünk Szentlelked által bölcsességet, ami vezet az úton, megtart és erősít, amely növeli a mi hitünket!

Kérünk, Urunk, a hirdetett ígért, melyek ezen a vasárnapon elhangzanak, cselekedjék meg velünk azt, ami jó, hogy felismerjük a te akarodat, és teljes alázattal boruljunk eléd azzal a gyermeki bizalommal, amelyet a te ígéd kér tőlünk! Köszönjük azokat a csodákat, amelyeket megélhetünk. Sokan el tudjuk mondani, mikor, milyen ígérellel vezettél, hogyan alakítottad a körülményeket, és hogyan mutattad meg az utat, amelyen járnunk kell. Köszönjük, hogy lábunk előtt mécses lehet a te ígéd, ösvényünk világossága.

Hadd kérjünk ezért a nyomorult világért, amely a maga útját járja! Könyörgünk a fenyegetettségben élőkért. Ha rossz híreket hallunk is, köszönjük, hogy a te néped bízhat Benned. Köszönjük, hogy fohászkodhatunk a mögöttünk levő hét estéin és most is, fordítsd el eshető romlását nemcsak nemzetnek, hazának, hanem az egész világnak! Te adj békét, Urunk!

Vigasztald meg a gyászolókat! Köszönjük, hogy kezedbe tehetjük mindazokat, akik elvesztették hozzátartozóikat egy értelmetlen, pusztító háborúban. Könyörülj meg a nyomorultakon, betegeken, te légy oltalmunk és erősségünk!

Kérünk gyülekezetünkért, idősekért, gyermekekért, a vizsgázókért. Áldd meg munkáinkat, kapcsolatainkat! Add, hogy a te gyermekeidként hozzád méltóan tudjunk járni e jelenvaló világban! Hallgasd meg most a csöndben elmondott könyörgésünket is!

Ámen.

483,8-9 ének

8. ADD MEG NEKÜNK KENYERÜNKET
NAPONKÉNT, eledelünket:
Viselj gondot életünkről,
E mi halandó testünkről;
Szolgáltass jó egészséget,
Termő időt, békességet.

9. Szállíts áldást munkáinkra,
Minden marhánk s jószágunkra;
Javaiddal pedig nekünk
Adj mértékletesen élnünk,
Rád nézve háládatosan,
Mások iránt irgalmasan.